

висѣли по жглитѣ на воденичката. Събралѣ дѣдото цѣло шиниче брашно. Но чакъ следъ като го събралѣ — сътиль се той, че нѣма съ какво да го замеси: нѣмало никжде вода, защото и рѣкичката и всички поточета и изворчета, що нѣкога шуртѣли въ околността били вече пресъхнали. Замислиль се дѣдото, седналъ на прага на воденичката и държалъ въ скута си пълното съ брашно шиниче. Изведнажъ се чуль шумъ отъ околнитѣ горички. Излѣзли отъ тамъ много сѣрни и дошли предъ воденичката. Това били сжшитѣ ония сѣрни, които прикривалъ и спасявалъ презъ тъмнитѣ нощи, когато тѣ уплашени се спускали отъ околнитѣ планини. Като видѣли дѣдото така изнемошѣль и замисленъ — станало имъ тѣжно. Приближили се при него и взели да плачатъ надъ скута му. Отъ тѣхнитѣ сълзи дѣдото замесиль малка пита. Но току-що опекѣль питката — почукало се на вратата на воденичката. На прага стоело гладно момче.

— Съжали се надъ мене, дѣдо, дай

ми питката — замолило се то. Много сѣмъ гладно.

Съжалиль се дѣдото и далъ питката на момчето. Но едва що му я далъ, силенъ вѣтъръ задухалъ. Питката изхвъркнала изъ рѣцетѣ на момчето. Тя се превърнала на облакъ, който се понесѣль надъ околнитѣ планини и долини. Скоро затрещѣло и рукналъ буенъ дъждъ. Зашумѣла отново рѣката, заткракала воденичката. Отъ околнитѣ планини се спуснали буйни поточета. Долетѣли птицитѣ отъ всички околни гори и запѣли: слава на тебе, слава на тебе!

Дѣдото билъ много радостенъ, защото знаѣль, че скоро ще се стекатъ хора отъ всички страни, да имъ мели брашно. Много се зарадвалъ той и за това, че момчето, което било сираче, останало при него и го слушало като синъ.

Трака и пѣе воденичката на добрия воденичаринъ и до днесъ.

Тодоръ Харманджиевъ

ПОТОЧЕ

Въ мѣхъ и цѣвнало игличе,
то провира се и тича,
изъ капини, буренаци
въ скали, урви, камънаци.
Скача, палаво лудува,
шипки цѣвнаи цѣлува;
после мирно криволи
край борики и ели.
Незабравки синеоки,
стройнитѣ ели високи,

брѣстоветѣ тъмнолисти —
надъ струитѣ му сребристи —
се оглеждатъ натѣкмени
въ лѣтни, гиздави премѣни.
А гората щомъ заплаче,
капналитѣ листи влачи.
Снѣговетѣ го повиватъ
и го кротичко приспиватъ
въ бѣлоснѣжни пелени,
въ леденитѣ зимни дни.

Ст. Цанкова — Стоянова